

שמתו בעליה, אין מציאותם קיימת בקרבנות ציבור, ומשום כן אין דינם קיים בציבור. ולא משום שהופקע דינם מקרבנות ציבור. ואם כן, האיך נלמד מהן לחטאת שנתכפרו בעליה, ולחטאת שעברה שנתה, שאין דין מיתה נוהג בהן בציבור, והרי בהן יש אפשרות של מציאות כזו.

ומתריצין: **רבי שמעון, בחד מקום גמיר.** כאשר הצטוו ישראל על דין חטאת המתות, למדו שיתקיימו בהם דינים אלו במקום אחד בלבד, או ביחיד או בציבור. ודייק רבי שמעון, שאינו מתקיים בציבור אלא ביחיד, כיון שלא שייכת מציאות שכל חמש החטאות המתות יהיו בציבור. ובהכרח, שכל דין חטאות המתות נאמר ביחיד, ולא בציבור.

וזו כוונתו במה שלמד סתום מן המפורש, שגם חטאת שנתכפרו בעליה וחטאת שעברה שנתה, דינה במיתה דוקא ביחיד, ולא בציבור⁽⁶⁾.

ומוכח מברייתא זו כאביי, שאמר, לדעת רבי שמעון, חטאת השותפין שמת אחד מהשותפין לא תלך למיתה. כי כמו שדייק רבי שמעון שדין חטאות המתות נאמר רק ביחיד ולא בציבור, משום שלא מצאנו את

אבל חטאת ציבור שנתכפרו בעליה, וחטאת ציבור שעברה שנתה, לא שמענו אם הן מתות כמו חטאת יחיד, או לא.

יכול, שמא תאמר, דינם הוא שימותו, כדין חטאת היחיד, ולא ירעו עד שיסתאבו?

אמרת, ילמוד הסתום, הדין הסתום של חטאת הציבור שנתכפרו בעליה, והדין הסתום של חטאת הציבור שעברה שנתה [שלא התבאר אם נוהגים בחטאת הציבור כבחטאת היחיד, והן מתות, אם לא], יש ללומדו מן הדין המפורש [לגבי שאר חטאות הציבור שלא הוקרבו]:

מה מצינו, כמו שמצינו בולד חטאת, ותמורת חטאת, וחטאת שמתו בעליה, שרק ביחיד דברים אמורים, ולא בציבור, שהרי לא תיתכן מציאות של חטאות ציבור כאלו.

אף גבי חטאת הציבור שנתכפרו בעליה, וחטאת הציבור שעברה שנתה, רק ביחיד דברים אמורים, שמתות, ולא בציבור, שאין דין חטאות מתות נוהג בחטאת הציבור כלל.

ומקשינן: וכי דנין אפשר משאי אפשר??

הרי ולד חטאת, ותמורת חטאת, וחטאת

שבשעיר נשיא אין דין מיתה, כיון שלא שייך בו ולד חטאת, והיינו כמו שלמד רבי שמעון, שב"חד מקום" דינם שוה. אלא שאם כן, תמוה למה הוצרך לומר בפר יום כפור שאינו הולך למיתה משום ש"אין חטאת ציבור מתה", והרי אפילו אם הוי חטאת יחיד, בפר לא שייך ולד, ולפיכך גם אינו במיתה. וצריך לומר, שנקט כן כנגד רבי יהודה, שאמר "חטאת ציבור מתה".

כהנים לא אקרו קהל. ובהכרח צריך לומר כאביי שדעת רבי שמעון כי חטאת שותפין אינה מתה, וכמו שאמר בפר יום כפור. ומסתבר שרש"י יבאר כי אילו קיימא לן כאביי גם לגבי אפרים ומנשה, שוב אין מקום לדחיית רב אחא בר יעקב, ושבו דברי רב יוסף למקומם.

6. תוס' בזבחים [ק"ב א ד"ה בשעיר] כתבו